

NÁDASDY ÁDÁM

Ijedt zavarban felkapott lepel

*Mit tanultam tőled? Főleg a nyugalmat,
aki sokat ugrál, nekimegy a falnak,
nem a robbanás kell: fontosabb a kontroll,
ne a kabátról íj, inkább csak a gombról,
nem a teljesség kell, a lényeg: a részlet,
csatok, övek, kapcsok, rövidáru-készlet,
kis kincset keresni, sarat lepucolni,
jobb ízű a munka, ha régi a holmi,
sorok, szavak szintjén, ott van a megoldás,
megkötni csokorba, amit elgondol más,
csak ne a sajátot, csak ne izgalommal,
foltozni kopottat, bibelődni rommal,
háttal állni mindig, diszkrét félhomályban,
ezt tanultam tőled, mégis fénybe állítam.
Most, árva énekem, mi vagy te? A szégyen,
önző önarcképem, szellőzés-igényem.
Rubámat lehúztam, lenyúztam a bőröm.
Tarts vissza, szoríts le, nehezékem, öröm.*

TÓTH KRISZTINA

Kikapcsolom a gépet

*Lementem a vízig. Huszonhét
éve egész más volt a part.
Csónakház állt itt, balra egy stég,
szemetes minden és kibalt.
Hova lettek a ferde fák mind?
A holtág bűze megcsap.
Hová a lomb, hová levél?
Vagy ezt is képzelem csak?*

*Áramló test, elszáradt évek
nem hulltak még színére.
Nedves hajunk indája lóg
az emlékezet szemébe.
Üres ház és gazos telek vár,
tiplik és repedések.*

*Minden, ami valaha tartott,
az elengedett végleg*

*Hol megálló volt régen,
kifordult tábla van.
A padon mindig ült egy
lófarkas hajléktalan.
Sárga szemével bámult,
eltévedt, rühös macska,
nézd, mondtuk, hogy hasonlít,
emlékszel?, Sandokanra.*

*Féltünk tőle, de aztán
megszoktuk, buszra várva
odaköszöntünk, dobtunk
valami pénzt a poharába.
Évekkel később láttam egyszer,
ha ugyan ő volt, a városban,
ősz aggastyán, fakó szemekkel:
mostanra ő is hol van?*

*Hányszor van az, hogy látni vélek
valakit, aki már halott,
hogy jön, és mire odaérek,
már csak egy idegen van ott,
sehol a részlet, csak az érzés,
szembenézni egy arccal,
aki hírt hoz az arcok folyamáról
egy emlékmásolattal.*

*Azt a profilt már létrehozták
egyszer: a kód levédve.
Aki elment, üzen naponta,
túléli virtuális lényé.
Kilencmillió fantomoldal
zümmög az éjszakában.
Most... árva énekem, mi vagy te
e hangok áramában?*

*Lementem a képet. Ezernyi
számozott emlék. Hol a felbő,
amelyben ott van, mint a mennyben,
együtt a múlt, jelen, jövőndő,
egymásba folyva, tükröződve*

*arany pontként mindegyik élet?
Van ilyen felbő? Nem tudom.
Kikapcsolom a gépet.*

KERBER BALÁZS

A gyöngyfüzér hossza

*Szavak vannak a tájbajlatokban, változó
formák, amiket nem lesz hangom
megtölteni. Sok déli gyümölcs, messzi
szigeten termő, a tenger semmisége,
lágysziszegés, mint egy-egy koszolódó
napszak, dombok alján vörös, a tetőn
sárga, hosszú nyaláb hull. Ajtó nyílik,
dobogó kör a kinti kép. Találomra száll
egyik alak, hogy magát a másikba öltse,
így nyer örömteli ízt. A kép széle, farka,
hosszú nyíl, váratlan reggel. A zöldellő
arc és a telt hegy. De ez is lassan semmi,
a víz csak kék csík, a nap szeme csukva,
kövekről lesiklik a fény, a tájat bezárták.
Hunyorog a domb, halványan néz a sziklák
köze, bökkent bánat, higgadt gyengülés.
Vannak ruhák, frissítő és unalmas betűk,
egyiknek görbéje szinte pálya, a másik
dermedten tiszta szár, lila kaftán, régi dalok.
Merülnek fel egymás után, árnyalatok
bukdácsolnak, mint gyöngyön a lágysziszegés
és erős színek nyáron, egy vásárban.
Bódult fejjel nézek, mint akit megült
a levegő, agyam fölött kába légrétegek,
pár vidám csillanás, pár szorongattatás.
Most...árva énekelem, mi vagy te? Mintha
úsznék és felbuknék, de a jelzések vékony
törésein túl nincs több támpont. Tájelemek
harmóniája, bejárható termék, a rét egy
hosszú sál. A fű is hullám, és ha összeszedem
magam, a nyelv még bírja a lépést.*